

Direcció, administració, publicitat i vendes:
Av. del Baró de Càrcer, 37, 1r, 1a. 46001-València.
Telèfon: 963 535 100. Fax: 963 534 569.
Redacció de Barcelona: Rambla de Catalunya, 121,
1-2, esc. esquerra. 08008-Barcelona.
Telèfon: 932 384 262. Fax: 932 384 263.
Redacció de Palma: Almudaina, 8 entresol-dreta.
07001-Palma de Mallorca.
Telèfon i Fax: 971 720 763.
Adreça Internet:
http://www.eltemps.net
Correu electrònic: eltemps@eltemps.net
Subscripcions: 902 131 025.

Edita: Edicions del País Valencià, SA.
Editor: Eliseu Climent.

Coordinació: Jaume Monzó.
Redacció de València: Núria Cadenas, Miquel Calvet,
Victor Maceda, Rosanna Melià, Joan M. Oleaque.
Redacció de Barcelona: Bàrbara Amorós, Lluís
Bonada, Oriol Cortacans (Món), Àlex Millán, Enric
Rimbau i Gemma Morales (Secretària de redacció).
Redacció de Palma: Miquel Payeras.
Producció: Josep Agustí i Laia Carreras (Correcció
lingüística), Miquel Benítez (Escàner i imatge),
Vanessa Prieto (Maquetació i gràfics).
Rúbriques: Francesc Bayarri, Toni Canís, Albert
Closas, Salvador Cot, Martí Domínguez, Fabià
Estapé, Jaume Fàbrega, Llibert Ferri, Pere Gimferrer,
Manuel S. Jardí, Glòria Marcos, Joan Marí, Pere
Martí, Joan F. Mira, Joan Nebot, J. J. Pérez Benlloch,
Miquel Ramon, Pau Viciano, Xavier Vinader.
Corresponsals: Pere Codonyan i Èric Forcada (Cata-
lunya Nord), Joan Lluís Ferrer (Eivissa), Carles Mar-
quès (Menorca), Anna Sàez (Lleida), Àlvar Valls
(Andorra).
Col·laboradors: Gemma Aguilera, Antoni Albalat,
Esther Aleu, Toni Pau Antic, Albert Balanzà, Arantxa
Bea, Vicent Bello, Xavier Bru de Sala, Bea Cabezas,
Marc Candela, Josep-Lluís Carod-Rovira, Ferran
Cases, Antoni Castel, Alfons Cervera, Jordi Cervera,
Laia Climent, Eliseu T. Climent, Agustí Colomines,
Joan Corbera, Martí Crespo, Joan Esculies, Jordi
Finestres, Manuel García, Cecília Garrigós, Josep Gi-
freu, Xavier Graset, Josep Guia, Josep Iborra, Maite
Insa, Gani Jakupi, Salah Jamal, Miquel A. Limón,
Jordi Llavina, Iban L. Llop, Josep Maria López Lla-
ví, Josep-Vicent Marquès, J. M. Martínez Polo, Jaume
Masdeu, Montserrat Minobis, Alexandre Muns,
Miquel-Lluís Muntané, Gustau Muñoz, Joan Nebot,
Ricard Peris, Carles Pont, Joan Roura, Xavier Rubert
de Ventós, Ferran Sàez Mateu, Eduard Sanjuán, Jordi
Sebastià, Màrius Serra, Rosa Solbes, Marc Soler, An-
toni Strubell, Jordi Tejel, Josep-Maria Terricabras,
Felip Tobar, Alicia Toledo, Lourdes Toledo, Matthew
Tree, Xulio Ricardo Trigo, Manuel Valencia, Melissa
Velert, Sergi Verger, Vicenç Villatoro, Jordi Zamora.
Col·laboradors gràfics: Tina Bagué, Pere Bota, Gina
Calvet, Joan Celià, Rafa Gil, Xavier Gómez, Vicente
A. Jiménez, Salvador Llosà, Glòria Matamala, Jordi
Play, Marc Vila.
Disseny: Enric Satué.
Foto portada: Efe.

Arxiu: Jesús Prats (Fotografia), Rosa Serrano
(Documentació).

Publicitat i promoció: Salva Martínez i Pepa
Alòs (València). Tel.: 963 535 100. Gemma Garrido,
Pere Ribalta i Cristina Torras (Barcelona). Tel.: 932
384 262.

Subscripcions: Quica Sena.

Administració: Susanna Alacreu, Pilar Martí
i Assumpció Palau.

Fotomecànica i impressió: Rivadeneyra, SA.
Dipòsit legal: V-853-1984.

Preu a la Catalunya Nord: 3,04 euros.
(S'hi inclouen les despeses de transport)

Cap part d'aquesta publicació pot ser reproduïda per cap
mitjà, ja siga mecànic, fotoquímica, electroòptica, magnètica,
de fotocòpia, o qualsevol altre, sense permís de l'editor.

La victòria del líder socialista José Luis Rodríguez Zapatero i el gruix de forces catalanistes presents a Madrid poden ser una gran oportunitat per a resoldre diversos conflictes que ja fa massa anys que duren. La política d'Aznar en aquests vuit anys ha estat una calamitat per als Països Catalans, i no sols no ha resolt els problemes que s'arrossegaven des de la transició, i encara d'abans, sinó que en alguns casos els ha aguditzat. Especialment en els darrers quatre anys. A àmbit cultural i a àmbit polític, com també a àmbit social i econòmic, la política del Partit Popular ha estat nefasta des de molts punts de vista, començant per les infraestructures i acabant per la llengua. Sovint amb pretextos que amb prou feines amagaven un afany pervers que només buscava aconseguir vots al preu que fóra.

Tot aquest cúmul de despropòsits pot reconduir-se a partir d'ara. No pel fet en si que un socialista governe l'estat espanyol, sinó primer de tot perquè no té majoria absoluta. En època de la presidència socialista de Felipe González, els Països Catalans ja van tastar amargament el que significava la majoria absoluta socialista, de la mateixa manera que ha passat en aquests darrers quatre anys amb el Partit Popular. En segon lloc per les posicions que ha pres fins ara, no es pot dir que Zapatero siga el mateix que Juan Carlos Rodríguez Ibarra o José Bono; com a mínim la seua aposta pel diàleg ja denota un tarannà diferent al dels dos barons socialistes que han practicat un discurs sobre l'estat espanyol igual o més dur que el PP.

Davant d'això, Rodríguez Zapatero té una oportunitat d'or de demostrar que realment creu en el lema de la seua campanya electoral, "una altra Espanya és possible". Zapatero té l'oportunitat de realitzar d'una vegada per totes la plurinacionalitat que teòricament reconeix la Constitució espanyola actual. Això, que és una gran tasca, significa reconèixer que dins l'estat hi ha diverses nacions i que cal que totes se senten plenament representades, que totes tenen els mateixos drets, no sols d'existir i desenvolupar-se plenament en els seus territoris, sinó també de projectar-se internacionalment, especialment a Europa, en peu d'igualtat a les altres nacions. En aquest aspecte el reconeixement de la llengua a Europa és cabdal per a la credibilitat de Zapatero i de tots els qui li donen suport dins i fora del seu partit. Alhora, Zapatero també ha de fer callar els qui atien l'enemistat entre comunitats, per la qual cosa és important que des de Madrid no sols es reconega sinó que també es facen les declaracions que calga per deixar clara la unitat de la llengua catalana. Només així, només amb aquest reconeixement efectiu de la plurinacionalitat de l'estat, Zapatero donarà la raó als qui defensen que és possible viure sota un mateix sostre independentment del que es considere cadascú. Per contra, si Zapatero falla a l'hora d'assolir aquest objectiu, com ja va passar en l'anterior etapa de governs del PSOE, no sols deixarà en evidència els diputats dels Països Catalans que li donen suport, sinó que igualment donarà la raó als qui adverteixen que dins d'Espanya no hi ha regeneració possible, que és el mateix estat qui segrega i que, per tant, és absurd que la perifèria faça cap proposta alternativa quan el centre no veu la necessitat del canvi.

Als nostres lectors

La victòria per sorpresa del socialista José Luis Rodríguez Zapatero ha de significar un canvi radical a Espanya i als Països Catalans. Zapatero no sols es presenta amb un programa que vol regenerar l'estat, sinó que també té per davant l'àrdua tasca de desfer tot l'autoritarisme i la crispació que han generat aquests vuit anys de presidència del Partit Popular a càrrec de José María Aznar. No és una tasca gens fàcil.

En l'ampli reportatge de portada repassem les claus que pot significar la presidència de Zapatero i analitzem les repercussions polítiques en cada un dels territoris dels Països Catalans. A banda, també hi inclouem opinions que analitzen, des d'òptiques diferents, les possibles conseqüències d'aquest tomb per a la política espanyola, que afecta directament tots nosaltres i que també travessa les fronteres estatals.

Redacció

UNA ALTRA ESPANYA ES POSSIBLE?